

skatteministeren har afgivet urigtige oplysninger over for Folketinget, svarer, at det er klart, at der er afgivet urigtige oplysninger over for Folketinget. Det synes jeg er fair, det synes jeg i virkeligheden er flot.

Jeg vil gerne citere fra den udskrift, jeg har fået af det, som fru Pia Gjellerup sagde i samme sætning:

»Det er klart, at sådan som vi nu kan se sagen konkluderet, er der givet urigtige oplysninger til Folketinget«, og så kommer det: »men de er givet uden viden om og uden vilje til, at de var urigtige.«

Det, der menes, er jo, at det har skatteministeren gjort i god tro. Han har ikke vidst, at det, han sagde, var forkert.

Jeg siger igen: Jeg har ikke indtil nu kunnet finde noget af det, som skatteministeren har sagt, der har været sandt.

Jeg må så tage nogle enkelte udsagn, som umiddelbart viser sig kun at kunne være afgivet i ond tro – altså hvor man har vidst, at det, man sagde, var forkert. Og her vil jeg tage fat i et spørgsmål til skatteministeren i Folketinget den 27. oktober 1993 fra hr. Anders Fogh Rasmussen. Hr. Anders Fogh Rasmussen spørger:

»Kan skatteministeren bekræfte mediernes oplysninger om, at Told- og Skattestyrelsens embedsmænd i første omgang var imod denne konstruktion og siden skiftede holdning?« – altså imod konstruktionen om et ubetinget fradrag.

Hertil siger skatteministeren:

»Det betyder så også, at jeg ikke har mulighed for at bekræfte det, hr. Fogh Rasmussen spørger om, nemlig om der har været sagt nej eller der har været givet andre beskeder undervejs i den her proces, og om der er skiftet holdning, efter at man har talt med mig. Derefter kan jeg også sige, det kan jeg ej heller bekræfte.«

Skatteministeren benægter altså, at der oprindeligt har været én indstilling hos de øverste embedsmænd i Told og Skat og en anden i den konklusion, man efterfølgende kom til.

Når man tager undersøgelsesrettens beretning, hvad står der så? Der står lige præcis det modsatte. Det fremgår jo ganske klart på side 670, at den øverste embedsmand, Carsten Jarlov, efter drøftelse med andre ledende embedsmænd i en samtale med skatteministeren meddelte, at der bliver givet afslag, idet der, da Sparekassen ikke skulle overtage Himmerlandsbankens Rebildengagement, ikke var tale om en fusion, hvorfor der ikke var hjemmel til at imødekomme Sparekassen – altså ønsket om ube-

tinget fradrag. Det er det, man har givet besked om.

Skatteministeren ringer til industriministeren – det fremgår af undersøgelsesrettens beretning. Og så står der her i konklusionen:

»De to ministre var enige om at tage til efterretning, at sparekassens skattemæssige ønske/krav ikke kunne imødekommes, og at Himmerlandsbanken således ikke kunne åbne næste morgen, når en skatteløsning ikke kunne gennemføres.«

Der er altså præcis tale om det, som hr. Anders Fogh Rasmussen har spurgt om: Man har startet med at sige nej, og man har derefter sagt ja. Det benægtede skatteministeren. Det er ikke alene urigtigt, det er også vildledende, det er også fortiende. Det er blot ét eksempel.

Statsministeren gør meget ud af, at vi ikke skal have en standret, og det er jeg helt enig med statsministeren i. Jeg mener heller ikke, det er det, Venstre lægger op til. Det, vi ønsker, er at drage de politiske konklusioner og tage politiske beslutninger, når sagen foreligger tilstrækkeligt oplyst. Og det mener vi den gør. Det mener vi den har gjort længe. For os er den fuldstændig klar i sit indhold med hensyn til, hvad sagen egentlig drejer sig om.

Skal man stille det krav til en minister og en administration, at man skal agere lovligt, eller mener statsministeren i ramme alvor, at det, man skal se på, er, om målet nu helliger midlet? Er det et argument, at det koster arbejdspladser at overholde loven? Er det sådan, at en minister har ret til at sige, at hvis jeg ikke bryder loven, så koster det arbejdspladser, og derfor vælger jeg at bryde loven?

Jeg går ikke ud fra, at det er et standpunkt, som statsministeren agter at fastholde, selv om han argumenterede for det. Om oplysningerne til Folketinget går jeg ud fra, at statsministeren har samme opfattelse, det kræver ingen undersøgelse, det kan vi konstatere. Her har skatteministeren forsynet sig.

Men så vil jeg godt igen stille det spørgsmål til statsministeren: Hvorfor skal skatteministeren trækkes gennem den pinefulde proces, som det vil være med forslaget om et parlamentarisk udvalg? Hvorfor? For der er kun én løsning, og det er, at skatteministeren kommer til at gå. Hvorfor skulle det være så amatøragtigt håndteret, at man først fyrer skatteministeren og bagefter genansætter skatteministeren, før han når til Dronningen? Hvorfor? Og hvorfor skulle man nå at tale med skatteministerens efterfølger, før det blev afklaret?